Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

Nr 5 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Maj 1953

Namnet som öppnar porten

I nybyggda bostadshus finns det ibland porttelefoner. Man trycker på en knapp bredvid namnet på den man vill besöka och så öppnas porten uppifrån våningen, om det är någon hemma som vill släppa in en. I himmelen är det inte så modernt. Där finns inga porttelefoner. Men det är ett namn man skall ropa för att portarna skall öppnas. Namnet Jesus. Det var det den botfärdige rövaren gjorde. Han ropade: »J e s u s, tänk på mig när du kommer i ditt rike!» Och han fick det underbara svaret: »I dag skall du vara med mig i Paradiset.»

A. Frostenson.

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

”Kvinnan lät sin kruka stå”

Av missionssekreterare *Johan Hagner.*

»Men kvinnan lät sin kruka stå och gick in i staden och sade till folket: 'Kommen och sen en man, som har sagt mig allt vad jag har gjort. Månne icke han är Messias?'» Joh. 4: 28—29.

Den samaritiska kvinnans möte med Jesus innebar, genom den inre förvandling hon upplevde, också en radikal förändring i hennes inställning till de jordiska tingen och människorna omkring henne.

Denna förändrade inställning till de jordiska tingen möter oss redan i uttrycket: »Men kvinnan lät sin kruka stå.» Krukan är här symbolen för hennes livskallelse. Allt sedan sin spädaste barndom hade hon slavat under de tunga vattenbördorna. Morgon, middag och kväll hade hon gått den tunga vägen mellan hemmet och Jakobsbrunnen för att fylla hemmets behov av vatten. Aldrig hade hon kunnat tänka sig att »låta sin kruka stå» och låta några andra intressen fylla sitt tunga, tomma och glädjefattiga liv. Hennes livskallelse liknade mest en hopplös tragedi under sex olika mäns tortyr.

Vilka djupa skuggor i ett människoliv blottas icke här, och endast den som själv i Österlandet något blickat in i kvinnans ställning kan i någon mån förstå hennes hopplösa tillvaro.

Men med mötet med Jesus bröt något nytt in i hennes liv, som helt spontant löser henne från slaveri under de jordiska tingen. Det var själva upplevelsen inför Jesus, som så grep in i hennes liv och gav det ett helt nytt innehåll, ett innehåll som hon måste få dela med sig åt andra. Huru krympte icke i den stunden allt det tillsammans, som förut upptagit hela hennes inre värld, och omkring vilket hela hennes intresse hade kretsat. Nu löstes hennes inre värld från de trånga, snäva gränserna och lyftes till vidare vyer och högre intressen.

Det är kristendomens utomordentliga verkan i de jordbundna sinnena. Den ger en helt ny livssyn med utsikt mot de eviga tingen och därmed en helt ny inställning till de jordiska. Den lyfter människan upp till att leva livet från evighetens synvinkel. Det förmår endast en levande tro på Jesus Kristus göra. Ty endast det högre förmår lösgöra från det lägre.

Och ju mera vi av Anden föres in i trons värld, ju mer kommer det att sätta sin prägel på oss och visa sig i en ny inställning till de

jordiska tingen. En sniken, snål och efter jordisk vinning strävande kristen bär dödens stämpel.

Vi är kallade till att leva här i denna världen med handen vid plogen, men med hjärtat i himmelen. Det är vår höga, heliga kallelse och den ställning vi föddes in uti i pånyttfödelsens stund. Då var det så naturligt att låta vår »kruka stå» för att gå Herrens ärenden. Upplevelsen vid Jesu Kristi kors gjorde oss till vittnen, och den glada, frigjorda anden kunde icke låta bli att vittna om den gjorda upplevelsen.

Så var det i troslivets begynnelse, men huru är det i dag? Ack, huru många slocknade hjärtan. Vilken varsamhet och försiktighet för att ej stöta, vilken långt gående anpassning efter miljön. Aldrig har man tid att låta »krukan stå» för att gå Guds ärenden. Det finnes ingen brand där inne i själen, som förtär, det finnes ingen nöd, som driver. Man kan sjunga psalmer och läsa böner, som är en förkrossande dom över hela ens liv, men så djupt sover man, att icke en tanke ägnas däråt.

Berör vi icke här orsaken till att Kristi församling i stort sett förlorat inflytandet i tiden. När Guds barn är lika bundna vid jord och värld som världens barn — ja, ofta ännu värre — varför skulle då världsmänniskorna behöva lämna sig åt Gud? Vi kan näppeligen förvänta en väckelse bland världens barn, förrän Guds församling vaknar.

Här möter vi vår höga, härliga kallelse. Vi är kallade att vara *vittnen.* Hos vittnen har lärdom och bildning ingen som helst betydelse, där hänger allt på den personliga upplevelsen. Den samaritiska kvinnans okunnighet utgjorde intet hinder för hennes vittnesbörd om vad hon upplevde vid mötet med Jesus.

Redan här i sitt frö är vittnesbördet Kristo-centriskt. Hon vittnade om den »man», som blottat hela hennes livs djupaste hemligheter. Jesus Kristus vittnade hon om. Det är det av Guds Ande födda vittnesbördets grundton. Icke om mig själv — den storartade förvandlingen i mitt liv — skall mitt liv vittna i den dagliga umgängelsen och vandringen — nej om Kristus.

Varje vittnesbörd, som icke har denna grundton, saknar evighetslivets stämpel. För varje av Guds Ande född människa, flyttas vittnesbördets tyngdpunkt till Kristus och Kristus allena. Han har sagt mig allt, han har utplånat allt, han har gjort allting nytt, han skall ock fullborda allt.

Jesus, Jesus, Han allena
målet för min längtan är.
O, så vill jag blott det ena:
Ära, tjäna Honom här.

Jesus, Jesus, det är grundtonen, det första och det sista! Då har vittnesbördet Andens insegel.

"Om du vill..."

Av professor *Yoshio Fujita.*

I våra missionärers brev från Tokio har många gånger skymtat namnet Fujita, den outtröttlige medhjälparen i det vittutgrenade arbetet. Folke Persson sänder oss nu ett vittnesbörd från denne nitiske och högt värderade medarbetare. Professor Fujita skriver:

Det var tidigt under våren 1951. Jag studerade då vid Yerkes Observatorium nära Chicago. Jag fick ett oväntat besök av en främling i min bostad nära Observatoriet. Det var pastor F. Persson. Han och hans hustru önskade få undervisning i det japanska språket. Från mars till juni var det mig en glädje att i någon mån sätta dem in i vårt språk. Jag var städse hjärtligt välkommen hos familjen Persson och vi hade en underbar gemenskap i Herren.

Under min vistelse i USA var det för mig en stor glädje att få större inblick i verkligt kristligt liv. Fastän jag var strängt upptagen av mitt arbete och stundom hade att utföra spektroskopiska observationer framemot midnatt på lördagskvällarna, kunde jag inte låta bli att varje söndag förmiddag, när klockorna i den lilla kyrkan i trakten kallade, ta del i gudstjänsten där. Särskilt erinrar jag mig

Professor Yoshio Fujita. Foto F. P.

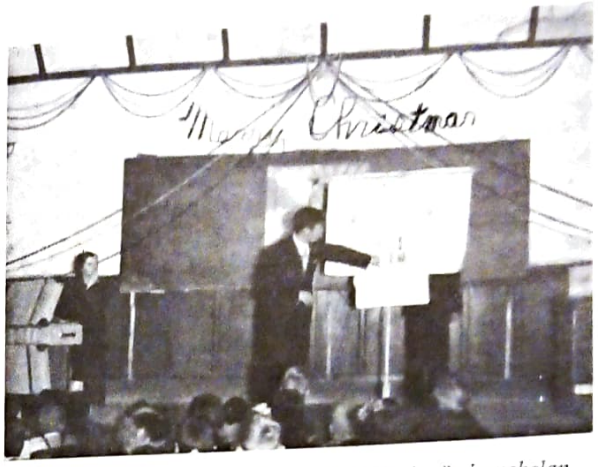

Professor Fujita berättar för barnen i söndagsskolan. Foto F. P.

med glädje ett församlingsmöte, som jag deltog i tillsammans med familjen Persson. Dessa krsitna ägde en verklig kunskap om och erfarenhet av Jesus Kristus.

När familjen Persson reste till Japan i juni, blev vi skilda åt till slutet av oktober, då jag återvände till mitt land. Snart fortsatte vår gemenskap igen på ett underbart sätt. De begynte sitt missionsarbete i Tokio i början av år 1952 och sedan dess har det för mig varit en stor glädje att kunna hjälpa dem i deras söndagsskolarbete, söndagsgudstjänster och bibelklasser. Ehuru min erfarenhet av kristet liv har varit mycket ringa, tillväxer den nu dag för dag och min tro på Jesus Kristus stärkes i samvaron med dessa missionärer.

Jag tillhör sedan några år tillbaka en församling i Tokios centrum. När jag tillfrågades förra året, om jag ville bli lärare i söndagsskolan där, tvekade jag, ty jag fruktade att jag inte var kompetent därtill, då jag ägde alltför liten kunskap om Gud. Då jag lyssnade efter Guds vilja, ringde dessa ord ur Bibeln i mitt hjärta: »Om du vill...» Med Guds hjälp undervisar jag nu en klass högskoleflickor varje söndagsmorgon före gudstjänsten. Det är förvisso så att en rätt förståelse av Guds ord stundom är mycket svår. Men jag är nu mycket glad att jag vet att det är genom Skriften vi får verklig kunskap om Gud och kommer Honom nära.

Ibland säger någon till mig: »Ni är vetenskapsman. Finner Ni ingen motsättning mellan Gudstro och vetenskap?» Jag svarar: »Nej!» Föreställningen att vetenskapsmännen i regel är irreligiösa är oriktig. Jag blev bekant med många astronomer i USA, som är allvarliga kristna. Det är sant, att vi söker utforska universums

mysterium och stjärnornas under. Men samtidigt är vi förvissade om att bakom dem döljer sig något som vi ej kan förklara. Det är omöjligt för vetenskapsmän, hur stora och hur lärda de än må vara, att nå fram till den fulla kunskapen om detta bakomliggande. Jag är övertygad om att ju mer jag studerar astronomi desto fastare skall min tro på Jesus Kristus stå.

Med dessa få rader är det mig en glädje att sända en hälsning till mina okända kristna vänner i Sverige och till Er Mission, med vilken jag känner mig på något sätt förenad. Må Guds välsignelse vila över Er alla!

Yoshio Fujita.

Två vittnesbörd från Tomakomai

Studeranden Toyooka och 15-åriga Iida vittnar om frälsning.

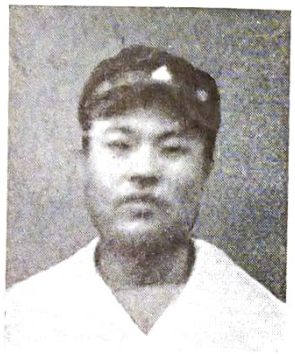

Mitsuo Toyooka. Foto E. A.

Mitsuo Toyooka är en av de sex studerande i sista ringen, som döptes i Tomakomai i höstas. Just nu har han mycket att göra, för han skall under den närmaste tiden avlägga en examen ungefär motsvarande vår studentexamen, och i mars ämnade han söka sig in vid en handelshögskola. Det är en väldigt stor konkurrens vid inträdena till universitet och högskolor i Japan, och därför arbetar de studerande mycket hårt. Låt oss bedja, att Guds vilja må ske i våra unga troendes liv! Han har skrivit ett litet vittnesbörd, som Eric Almefors nu sänder till missionsvännerna hemma.

Toyooka skriver: När jag först började komma till bibelstudierna, var det huvudsakligen för att lära mig engelska, och jag ser nu, att det var en orätt bevekelsegrund. Vid den tiden var det svårigheter i min familj, och detta förorsakade mig mycket lidande. Jag behövde därför en lugn plats, där jag kunde finna tröst för mitt skadade och

olyckliga sinne. Efter hand blev det den goda atmosfären i mötena, som drog mig mer än lusten att lära engelska.

Naturligtvis hade jag ingen avsikt att bli en kristen. En lång tid brukade jag, medan de andra bad, tänka tillbaka på vad som hänt mig under den gångna veckan. Gud försummade emellertid inte mig, utan jag förnam, att Han talar, liksom viskar till oss i vårt hjärta.

Efter sex månader i början av förra sommaren började jag emellertid tänka på att bli en kristen, men jag kom då i starka tvivel om huruvida jag i framtiden skulle kunna stå fast som kristen. Detta var den största svårighet, som jag någonsin upplevat i samband med min kristna tro. Nog hade jag också andra svårigheter, men de blev lösta genom att jag frågade, hur jag skulle göra.

Jag kan inte just nu komma ihåg dagen, då jag för första gången bekände min synd och bad, men jag kan erinra mig, hur glad jag blev. Jag kände, som om jag blev född igen, helt ren, och alla svårigheter föll från mitt hjärta. Först nu vann jag frid och verklig lycka, och jag skall aldrig glömma, vad jag upplevde vid mitt dop.

Jag tycker om att bedja, och bön är absolut nödvändig. Jag är emellertid endast i begynnelsen av mitt kristna liv, och jag måste tyvärr säga, att min tro har inte ännu blivit fullständigt inpassad i mitt dagliga liv. Jag skall möta många svårigheter i framtiden, men jag tror, att Gud ger frisk och stark kraft mot frestelserna, när vi beder. Så långt som jag tror på Gud, kan jag leva tryggt för evigt.

Min avsikt var att bli duktig i att tala engelska, men det har jag inte nått. Jag har emellertid i stället haft den underbara erfarenheten att få mottaga Jesus. Av detta kan jag lätt förstå att Gud väntar på vårt avgörande. Det förefaller mig nu helt naturligt, att jag blev en kristen, men jag kan inte annat än alltid tacka för att jag, trots att jag var en sådan stor syndare, dock kunde bli frälst och få frid i min själ.

Mitsuo Toyooka.

Det andra vittnesbördet avlägges av en ung flicka Iida, som Eric Almefors presenterar i dessa ordalag:

Iida är en flicka i 15-års åldern. Hon är en av våra grannar och dotter till en läroverkslärare. Hon kom till vårt första möte och har alltsedan dess varit mycket trogen. Endast någon enstaka gång har hon varit borta. Hon har visat stort intresse för söndagsskolan och brukar samla en del av barnen på måndagskvällarna för att repetera söndagens bibeltext. På grund av faderns dryckenskap har hon det ibland mycket svårt hemma. De är också flera syskon och hemmet är litet, och därför har hon berättat, att hon ibland brukar läsa bibeln, när de andra sover. Av någon anledning anmälde hon sig inte till dopet i höstas, men väntar nu ivrigt på nästa tillfälle att bli döpt.

I sitt vittnesbörd skriver hon: Jag vill nu berätta lite om hur Gud har lett mig. Det var den 3:dje januari 1952, jag blev ledd till bibel-

Iida till vänster. Almefors' hembiträde Joshiko till höger. Foto E. A.

klassen för första gången. I början kunde jag inte alls förstå, vad missionären undervisade oss i, men jag upphörde inte att besöka mötena, och så småningom kunde jag förstå undervisningen.

En gång i ett möte sa' missionären, att det finns bara en Gud i denna värld, och jag kände det mycket underligt. Alltsedan min barndom hade jag ofta varit till många olika slags avgudatempel tillsammans med mina systrar för att se fester, och jag hade trott, att det fanns många gudar. Då jag hörde, att det fanns endast en Gud, undrade jag, vem är då denne ende Gud, och jag lyssnade mycket ivrigt till vad missionären hade att säga. Han sa' kraftigt, att det finns inte någon annan, som kan bli kallad Gud utom den Gud, som har uppenbarat sig genom vår Frälsare Jesus Kristus. Det första jag lärde i bibelklassen var, att Jesus Kristus är sann Gud.

En dag undervisade missionären oss om synd. Han sa', att vi alla är syndare, och när jag läste romarbrevet 3: 23: »För alla har vi syndat och är i saknad av härligheten från Gud», förskräcktes jag verkligen över att veta, att jag var en stor syndare. Jag blev bedrövad och kunde inte förstå, hur min synd skulle kunna bli förlåten. Men så en dag fann jag ett för mig underbart bibelställe. Det var Apg. 3: 19: »Gören därför bättring och omvänden eder, så att edra synder bliva utplånade!» Hur underbart det var! Detta bibelställe undervisade mig om hur min synd kunde bliva borttagen. Jag tänkte, att Gud gav detta bibelord just till mig, som var bedrövad över min synd, och jag tackade Gud.

Gud önskar, att vi skall ångra vår synd och omvända oss till honom. Hur dåraktiga vi är, att vi inte är villiga till det! För mig är det nu den största glädje att känna Jesus Kristus. Och jag är viss om att det skulle också bli den största glädje för dem, som inte känner till Gud ännu, om de lärde känna den ende sanne Guden. Nu känner jag den sanne Guden, och varje dag lever jag under Hans nåd.

Ibland påminner jag mig om den tiden, då jag inte kände till den sanne Guden, och jag önskar verkligen att vittna om Jesus Kristus för dem, som inte ser sin synd och gör många orätta saker mot Gud. Jag vet nu klart från min egen erfarenhet, hur stor Guds nåd är. Då jag är angripen av frestelser från Satan, leder Gud mig ömt till »kyrkan» och håller mig på ett avstånd från Satan och giver mig andlig styrka att övervinna honom. Trots denna Guds ledning skiljer jag mig ibland från Guds kärleksväg och vandrar den mörka väg, som Satan leder. Men till och med under sådana tider giver Gud mig ljus och leder mig åter till den rätta vägen. Gud har sålunda alltid omsorg om mig, dåraktiga människa, och beskyddar mig från Satans frestelser. Jag tackar hjärtligt för sådan Guds nåd.

Iida.

Våra missionärer och den japanska pressen

»Glada nyheter» i Tomakomai Mimpo.

Våra missionärer på Hokkaido har kunnat glädja sig åt en förstående och uppskattande inställning från den japanska pressens sida. Sålunda har Eric och Elsa Almefors fått ett erbjudande från *Tomakomai Mimpo,* Tomakomai-tidningen, att då och då få införd en liten uppsats, en betraktelse under den gemensamma rubriken »Glada nyheter». Tillsammanlagt har 16 sådana små betraktelser intagits av tidningen.

Eric Almefors skriver härom: »Elsa och jag har hjälpts åt med dessa betraktelser, och vi har skrivit några var. De fick innehålla högst 800 karaktärer, och därför var det svårt att få dem korta nog ibland. Vår tolk, Kawamura, visade stort intresse och var mycket villig att översätta dem från engelska till japanska. Det var förvisso icke så litet arbete.» Eric Almefors tillägger, att detta är »något, som vi och Ni bör bedja om att vi får fortsätta med, för det är säkert ett medel att nå människor med evangelium, även om det för oss tar inte så liten tid».

På uppmaning av Ljusglimtars redaktör har Eric Almefors sänt oss ett ex. av Tomakomai Mimpo, liksom även några prov på dessa små betraktelser i översättning. I en av dem heter det:

»Vi människor har inte endast kropp och själ, utan också en evig ande. Den kan inte bli tillfredsställd med världsliga ting. Den har utgått från Gud, Skaparen av himmel och jord, och kan endast ha sann tillfredsställelse i gemenskap med Honom. Skilda från Gud är vi otillfredsställda. En lärare i gammal tid uttryckte sitt eget livs erfarenhet med följande ord: 'Du har skapat oss, o Gud, till dig, och

Tomakomai Mimpos vinjett.

oroligt är vårt hjärta i oss, tills det finner vila i dig.' Och tusen och åter tusen kristna människor över hela världen har erfarit sanningen av dessa ord.»

I en annan av dessa små betraktelser talas det om vad *tro* innebär. Det heter bl. a.:

»Somliga tänker, att tro är att sluta upp med dåliga vanor och försöka bli en god människa, och andra att tro består i att bedja regelbundet och länge. Men detta är tro på våra egna goda gärningar och egna fina böner. Tro är ingen vår prestation, tro är en gåva, som vi får mottaga, när vi gör, vad Gud bjuder — fäster vår blick på Jesus.

Fästande vår blick på Jesus, helt räknande med Hans rättfärdighet, glömmande vårt bättre eller sämre, glömmande också vår tro. Detta är verkligen tro, ty att bli upptagen av Jesus är att tro, och Han vill fullkomna och fullborda tron.

Att se tillbaka gör oss ofta bedrövade, ty vi har alla mycket att ångra, att se framåt skapar lätt oro, att se omkring oss på andra människor gör oss stundom avundsjuka eller högmodiga eller besvikna, att stirra på oss själva skapar fram otillfredsställelse — åtminstone om vi är ärliga, men att fästa blicken på Jesus gör oss lyckliga, ger tillfredsställelse, frid och vila. Tro är vila, icke arbete, ty tron räknar med Jesus.

Det enda, som du därför har att göra, om du vill tro, är att fästa din blick på Jesus Kristus.»

— — —

Även i Muroran har våra missionärer rönt välvilja från pressens sida. Så har en tidning där intagit ett trevligt foto av Edvin och Birgitta Bohlin och skrivit erkännsamt om deras arbete. Artikeln ingår i en serie, däri olika utländska missionärer presenteras. Intervjun med Edvin Bohlin innehöll bl. a.:

— Varför kom Ni över till Japan?

— För att predika evangelium.

— Var är Ert hem? Hur gammal är Ni och hur stor är Er familj?

— I Stockholm i Sverige. Jag är 41 år gammal och vi är tre personer.

— Vad tycker Ni bäst om på Hokkaido?

— Naturscenerierna.

— Vad är det Ni inte tycker om?

— Kölden.

— Vad är det som är besvärligt här?

— Det japanska språket.

Till sist heter det i artikeln, att när man stigit av bussen och gått in genom den vita porten till missionsstationen, möts man av en hälsning på god japanska: Var så god och stig in!

Det hårdnar i Tomakomai

I ett brev till Paul Eriksson, avsänt den 24:e mars, skriver Eric Almefors bl. a.:

Vi har haft en sträng vinter här, men i dag är det vackert, och man har liksom en känning av vår. I går hörde jag lärkan första gången, och nu är nästan all snön borta, men vi har förskräckliga vägar. Den lilla väg som går förbi vårt hem är hemsk, för det köres mycket på den, därför att det bygges ett sanatorium en bit bortom.

Andligt sett behåller vintern fortfarande sitt välde här. Det har hårdnat på sista tiden. Det kommer inte så många till bibelstudier och möten, och också en del av de döpta har varit tröga att komma. Till en del har det nog berott på kylan, och dessutom var ju sex av de döpta studerande i sista ringen. Fyra av dem försöker att komma in vid universitet och högskolor, men vi har inte hört att någon lyckats ännu, men en del försöker vid ett par olika högskolor. Det brukar komma 10—15 på våra bibelstudier här om söndagarna och på torsdagskvällarna ett 10-tal. I Nitsu Kaikan ett 20-tal, men i Yufutsu är det mycket hårt. Där har vi inte mer än ett par tre stycken till bibelstudiet, men däremot »överflödar» det med barn både där och här. Yufutsu är förskräckligt hårt. Det ser nästan hopplöst ut och därför behöver vi alldeles särskilt Er hjälp därhemma för den platsen. Låt oss bedja i tro! Jesus har vunnit segern, och därför kan förhållandena förändras. Bed att Den Helige Ande blir utgjuten över de små bibelstudierna och söndagsskolbarnen! Vi har gjort rätt mycket reklam för bibelstudierna, men hittills nästan alldeles utan frukt. Bed om förbön då Du är ute på dina resor!

Vi har haft många besvikelser på det nya året. Somliga som förut kommit har försvunnit, och två av de döpta, som bor på andra platser, har inte varit med oss på länge. Men vi har också haft små glädjeämnen. Ett par av de kristna har börjat att hjälpa till i söndagsskolan. Vi har nu tre söndagsskolor var söndag. Nakajima har känt sig kallad att bli ett Guds vittne. Och vi försöker att ordna

med bibelskola för honom. Vi tror att Evangeliska Alliansmissionens skola skulle vara bäst för honom. De har en treårig kurs för pastorer. Jag tycker att det är väl lång tid, men det tycks inte gå att få någon lämplig på kortare tid. Förvisso har Japan stort behov av inhemska evangelister. De kan sitt språk och därför tycker jag att det under nuvarande förhållanden är ytterst viktigt att försöka få fram goda japanska evangelister. »Skörden är mycken, men arbetarna äro få, bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder arbetare till den myckna skörden.»

Du har kanske hört att »Youth for Christ» skall ha en världskonferens i Tokio mellan 9—16 aug. och sedan skall ett stort antal grupper gå ut över hela Japan för två veckors kampanj. Vi har bett att få en grupp hit. I går hade vi besök av tre personer, amerikanare, representanter för »Y. F. C.» och som nu håller på att ordna denna kampanj. De ville helst ha samarbete med alla evangeliska grupper. Vi hade inbjudit dem som finns och det kom fyra. Ishizava från den presbyterianska gruppen och Funasava som representant för den protestantiska gruppen vid pappersbruket. Hennes man är ledare för den gruppen, men han är inte själv en kristen, så Du förstår hur dåligt det är ställt med den. Ännu vet vi inte säkert om vi får någon grupp hit, men låt oss bedja för det, för om Gud vill, så får vi det. Vi skulle vara mycket glada att få hjälp av dem.

Vi planerar att vi själva skulle ha en liten konferens i Toya till sommaren för våra kristna från de olika platserna. Det tycks bli mycken kristen aktivitet här till sommaren, och över det är vi glada, ty det behöves, och vi behöver Edra förböner.

De varmaste hälsningar till Dig och de Dina och till Missionsvännerna.

Din varmt tillgivne

Eric.

Meddelanden

I ett brev till Ljusglimtar framhåller Folke Persson särskilt två saker av stor betydelse. Han skriver:

På alla våra stationer hålles som bekant möten, bibelklasser och söndagsskolor i hemmen, vilket inte är så lätt och inte heller lämpligt. Missionärens hem har på detta sätt blivit allas egendom, hans privat- och hemliv leves inför öppen ridå. Detta är inte alltid lätt och utgör ett stort problem, särskilt där det finns barn i familjen. I framtiden torde vi också bli tvungna att tänka på frågan om samlingslokal och då i första hand på de platser där det är svårt få hyra sådana. Vårt vardagsrum här i Tokio är snart för litet för både söndagsskola, möten och bibelklasser. Samma torde förhållandet vara i Muroran, medan de i Tomakomai lyckats få hyra en arbetarelokal

för en del möten. Det ser också ut, som om det vore lättare att samla folk till den förhyrda lokalen utanför hemmet än att samla dem i hemmet. Om detta gäller som regel har vi ännu inte haft tillfälle att pröva, men lokalfrågan kommer så småningom att bli aktuell och jag vill redan nu lägga fram den till vännernas hågkomst i bön och ekonomiskt stöd så, att när den dagen kommer vi är förberedda.

Folke Persson fortsätter:

Det är alltid med glädje och inspiration vi tänker på »kraftcentralen» hemma och vi vill be Er att inte förtröttas i Edra böner för oss och inte heller i gåvor till allt gott verk. Det är en sak, som vi vill, att Ni skall ta upp som en särskilt angelägen sak inför Herren: Att Han får frigöra och ta ut villiga, frimodiga unga män och kvinnor för Hans tjänst i Japan! När nu Bohlins reser hem till hösten blir vi två mindre och vi är för få redan. Hur länge dagen varar för missionsarbete i detta land vet vi inte. Men ett vet vi, idag finns det rika tillfällen på alla sidor. Japan har sin sökningstid och det behövs många flera arbetare, gudagripna, hänförda och fyllda av Guds Helige Ande. Vi är förvissade om att *Han* skall själv fylla alla behov på ett överflödande sätt!

— — —

Sigrid Jonsson berättar i brev till sina anhöriga några små drag av intresse ur vardagslivet där ute. Hon skriver bl. a.:

Det är vår nu och fruktträden blommar för fullt. Ni skulle bara se så vackert det är. I går kom en ung japanska hit till Gullbritt och mig med några kvistar plommonblom. Denna flicka brukar komma hit ibland på lördagseftermiddagarna och prata och titta på kort. Hon är så fin och trevlig och tycks ha fått en viss kärlek till oss. (En söndag när jag låg och var förkyld kom hon med tulpaner.) Vi satte plommonblommorna i en trävas och satte den på golvet här.

I natt kom Margith hit upp och undrade vad det var som läckte hos oss. Först trodde dom där nere att det regnade in, men så såg dom att det inte regnade. Det var vår trävas som spruckit så att allt vattnet rann ner i sängarna under. Vi har inte haft lite roligt åt det i i dag. Man måste ta vara på livets glädjeämnen.

I söndags var Gullbritt och jag in till centrum av Tokio och hälsade på ett par svenska flickor. Dom bodde på KFUK, men ack vad det var grått och smutsigt. Vi är allt bra glada för vår fina lägenhet, där vi kan göra det verkligt hemtrevligt. Vi är också så glada för att vi har varann, för vi kommer säkert att trivas bra med varann, och det gör vi ju redan. Det är synd om dem som är ensamma. Visst är det spännande att vara här, och ändå mer spännande blir det nog, när vi ska upp till Hokkaido och rå oss själva. Vi får ett hus där och får husera som vi vill. Det kommer nog att bli

jobbigt, men det ska bli roligt. Det kommer nog huvudsakligen att bli bland kvinnor, ungdom och barn som vi kommer att arbeta. Vi har börjat lite smått här genom att vi övertagit flickklubben på lördagarna. Vi har en liten engelsk lektion först, sen talar vi till dem och så sjunger vi förstås. I lördags hade vi fullt hus här uppe. Flickorna är så pigga och rara. Det är mest vad vi kallar läroverksungdom.

— — —

Missionär Paul Eriksson har under sina missionsresor bl. a. besökt Borås, Margith Perssons hemstad. Borås Tidning lämnar ett mycket sympatiskt referat av mötet under rubriken »Boråsflicka skriver historia i Japan-missionens tjänst». Det heter i detta referat:

Det blev så varmt i bröstet under den andlösa tystnad, som rådde, när man fick höra sin egen Margith tala. Föräldrar, syskon och vänner i olika åldrar var nämligen samlade i Lutherska missionskyrkan för att personligen »möta» sina släktingar i Japan. Boråsflickan Margith Mossberg-Persson skulle tala på stålband, hade det ryktats. Och verkligen! »Tänk, det är Margith», viskades det från något håll.

Hur har hon haft det under åren?

Hon talar om det dels själv och dels får man höra mer genom missionärskamraten, Paul Eriksson, som kommer med färska hälsningar till hemtrakten. Själv säger fru Margith att Japan inte är detsamma som Mongoliet, som ju egentligen skulle ha varit makarna Perssons arbetsfält. Man förstår så väl mellan orden, att mycket av hjärtat sitter fast i Mongoliet. Där har makarna Persson fått bädda ned två av sina barn, där har de sin egentliga kallelses fält, och där har de lämnat spår av många års arbete.

Och nu är de i Japan, närmare bestämt i Tokio — staden med de 7 miljoner invånarna. Varför?

I Japan är de egentligen för att skriva en ny slags vikingahistoria. Mongoliet stängdes av japanerna för missionärerna. Först hade myndigheterna sagt det i förstulna ord, men till sist sades det helt öppet och utan pardon. Vad svarar missionsledningen hemma i Sverige och missionärerna i Mongoliet med? Jo, med att resa till Japan för att taga upp nytt fält bland dem, som stängde Mongoliet. Och så står de just bland sina och kristendomens fiender för att utbreda Guds rike.

Makarna Persson har haft många prövningar under åren där borta. Under året i Japan har de hunnit bädda ännu ett tredje barn i graven. Det är kanske inte så underligt, att man tycktes förstå, att rösten var nära att brista på pappa Folke, när han formar sin hälsning så personlig som till sina föräldrar en och en.

Den, som för hälsningarna hem till Sverige, missionär Paul Eriksson, har också sin något märkliga biografi. Han är född på resa hem från Mongoliet nära Djibouti utanför Afrika. Föräldrarna är missionärer, Joel Eriksson m. maka. Och nu har sonen gått i fars

spår och ville helst arbeta bland de människor, som föräldrarna har givit sin kraft. Paul Eriksson är bara 31 år men har under sista femårsperioden hunnit vara både i Mongoliet, Kina och Japan.

Så långt Borås Tidning. Härpå heter det i referatet, att föredraget gav en god inblick i landets seder och bruk och att det belystes av vackra ljusbilder. De hjärtliga slutorden i referatet må ock återgivas. Det heter:

»Margith Mossberg, som man helst ännu nämner henne — en av dem, som lekte på Borås' gator som barn, som knöt vänskapsband för livet med andra unga, som gick långt bort till stäpperna i Mongoliet och sedan till miljonerna i Tokio, därför att hon bar på en kallelse från missionens Herre, hade varit hemma på blixtvisit. Det var Margith man tänkte på och talade om, när man gick hem, det var väl också hon och hennes egna som just den aftonen särskilt menades, när man formade sin önskan över den lilla svenska kolonien, som arbetar bland de människor, som inte ville veta av dem: Gud välsigne dem, som i dag skriver en ny kristen 'vikingahistoria' i Japan! Låt evangelium få en sådan framgång, att de myndiga ännu en gång öppnar dörrarna för de nödställda människorna i Mongoliet!»

— — —

Även Stockholms missionsvänner fick den 8:e mars se de vackra och intressanta ljusbilder i färg, som vår unge missionär Paul Eriksson redan visat på många platser ute i landet och ytterligare kommer att visa på många andra ställen under sina fortsatta missionsresor.

Det var i Brödraförsamlingens kyrksal vid Sveavägen, som förevisningen ägde rum inför en talrik och intresserad publik. Missionssekreterare Paul-Georg Svensson inledde missionsstunden med bibelläsning och bön, varpå Paul Eriksson begynte med att framföra hälsningar från kamraterna på Hokkaido och i Tokio. De första bilderna var utomordentligt vackra vyer ur den underbara japanska naturen. Sedan följde bilder av japanskt jordbruk, alltfort drivet med uråldriga redskap, varpå vi fick se drag ur det hedniska religionsväsendet, shintoistiska och buddhistiska tempel och religionsövningar m. m. Särskilt gripande var att se några unga mäns outtröttliga bemödanden att genom ständiga vattenösningar över sin egen nakna kropp nå fram till en själens rening. Till sist visades bilder ur våra missionärers arbete därute, bl. a. från dophögtiderna i Muroran och Tomakomai. Till samtliga bilder gav Paul Eriksson korta, upplysande kommentarer.

Den gripande missionsstunden, varunder vår missions damkör medverkade med, som vanligt, vacker och uppbygglig sång, avslutades av missionsföreståndare Joel Eriksson.

— — —

Svenska Mongol- och Japanmissionens årshögtid firas i Betesda-kyrkan med ombudsmöte lördag e. m. den 6:e juni och missionshög-tider på söndagen. Söndag f. m. talar missionssekreterare Erik Ru-dén och på e. m. våra hemmavarande missionärer samt vår förutva-rande missionär Anders Marthinson, som efter ett besök i London väntas hem till Sverige före vårt årsmöte. Vi hoppas också att han skall vara med på missionsdagarna på Hagaberg den 8:e och 9:e juni. Där har vi i övrigt fått löfte om medverkan av missionär Filip Malmvall och rektor K. Landgren.

— — —

En av Svenska Mongol- och Japanmissionens gamla vänner, vår mångårige revisor, grosshandlare E. Alfred Jansson, känd som histo-risk forskare, kommer att i slutet av denna månad kreeras till fil. hedersdoktor vid Stockholms högskola. Jämte honom kommer att vid den högtidliga promotionen den 29:e maj att kreeras bl. a. no-tabiliteter riksmarskalken N. Ekeberg, professor Carl Milles och borgarrådet Ragnar Tomson.

Grosshandlare Jansson har givit prov på högtstående vetenskap-ligt forskningsarbete bl. a. i sin utmärkta biografi över den förste svenske mongolmissionären Cornelius Rahmn, liksom i sina skild-ringar av gamla svenska bruks historia, i boken om Prins Oscar Bernadotte m. m.

Vår mission lyckönskar vår högt värderade medarbetare varmt till den väl förtjänta utmärkelsen.

Influtna missionsgåvor

Mars månad		*Januari—mars månader*	
1952	*1953*	*1952*	*1953*
13.498: 90	18.538: 54[1]	39.442: 69[2]	36.475: 99[3]

[1] Test.-medel 4.270: 22 och flykt.-hj. 531: 50.
[2] Test.-medel 5.601: 05.
[3] Test.-medel 4.270: 22 och flykt.-hj. 857: 50.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1953
97031